

v níž kotví volná úvaha při hodnocení důkazů, by odvolací soud, shledá-li pochybnosti o správnosti zjištění prvního soudu, přezkoumal toto zjištění zpravidla na rovnocenném podkladě, totiž v podstatě na základě týchž důkazů nebo důkazů stejné jakosti a váhy, z jakých čerpal své přesvědčení soud první stolice. Zhodnotiti odchylně výpovědi svědků, kteří byli vyslechnuti přímo soudem první stolice, a odchýliti se od skutkových zjištění tohoto soudu, jest tudíž odvolací soud oprávněn jen na základě přímého výslechu oněch svědků. V souzeném případě nehodnotil však odvolací soud výpovědi oněch tří svědků jinak, než soud první stolice, a neodchýlil se od skutkových zjištění tohoto soudu, nýbrž, uvěřiv právě tak, jako první soud, svědeckým výpovědem Josefa P-a a Marie B-ové, doplnil jen na základě těchto výpovědí skutková zjištění první stolice okolností prvním soudem sice vyšetřenou, ale nezjištěnou, že se žalobce při druhém připouštění dostal s jalovicí až ke stodole, kde upadl, při čemž však byl žalovaný s býkem od něho vzdálen 8 až 10 kroků, takže k připouštění vůbec nedošlo. Vylíčeným postupem nevykročil odvolací soud z ustanovení § 498 odstavec první c. ř. s., podle něhož byl oprávněn použití nejen zjištění rozsudku prvního soudu, nýbrž i »výsledků projednávání a dokazování zjištěných ve spisech první stolice«, pokud nebyly dotčeny uplatňovanými odvolacími důvody, t. j. mohl použití i těch výsledků dokazování, jež první soud v rozsudku nezužítkoval, a mohl tedy i bez opakování důkazu svědky Josefem R-em a Marií B-ovou, jichž hodnověrnost žalobce v odvolání výslovně nenapadal, doplniti na základě jejich výpovědí skutková zjištění prvního soudu. Byli-li však odvolací soud k takovémuto doplnění skutkových zjištění oprávněn i bez opakování oněch důkazů, není vadou odvolacího řízení, jež by byla způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, že odvolací soud opakoval ony důkazy jen přečtením dotčených výpovědí, nikoliv opětným výslechem svědků.

Čís. 12177.

Procesní soud jest vázán podle § 268 c. ř. s. obsahem odsuzujícího nálezu trestního soudu jen, pokud se týká skutkové podstaty onoho trestného činu, pro nějž se odsouzení stalo, a komu jest jej přičítati.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1932, Rv I 1985/32.)

Žalobce, jedá na kole, srazil se s automobilem žalované firmy, řízeným žalovaným Josefem S-em, a byl poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice jednou čtvrtinou po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných, vyhověl však odvolání žalobce a uznal žalobní nárok po právu jednou polovinou. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Trestním nálezem byli i žalobce i žalovaný šofér uznáni vinnými, že se bezprostředně před škodnou událostí neopatrnou a rychlou jízdou autem pokud se týče kolem dopustiti přestupku proti tělesné bezpečnosti lidí podle § 431 tr. zák. Vzhledem k ustanovení § 268 c. ř. s. jest civilní soud vázán odsuzujícím trestním nálezem potud, že musí vzíti za prokázáno, že se i ža-

lobce při jízdě na kole, i žalovaný šofér jako řidič silostroje dopustili bezprostředně před škodnou událostí nedbáním patřičné opatrnosti a rychlou jízdou trestného jednání. Tím jest otázka zavinění žalobceva i žalovaného šoféra ve smyslu §§ 1297, 1299 obč. zák. vyřešena závazně v kladném smyslu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Ani s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze dovolatelům přisvědčiti. Neboť procesní soud je vázán podle § 268 c. ř. s. obsahem odsuzujícího nálezu soudu trestního jen, pokud se týká skutkové podstaty onoho trestného činu, pro nějž se odsouzení stalo, a komu je dlužno přičísti. Žalovaný Josef S. byl odsouzen jen pro přestupek § 431 tr. z., k jehož skutkové podstatě nepatří příčinná souvislost mezi jeho jednáním neb opomenutím, a mezi těžkým tělesným poškozením žalobce. Ta patří jen ke skutkové podstatě přestupku § 335 tr. zák. a trestní odvolací soud se zabýval otázkou příčinné souvislosti a dospěl k závěru, že jí tu není, proto, by odůvodnil, že trestný čin Josefa S-a nelze podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku § 335 tr. zák., jinými slovy řečeno k osvobození od tohoto přestupku, což ovšem vzhledem k ustanovení §§ 262, 447 tr. ř. se ve výroku trestního nálezu nevyjádří. Týká se proto zjištění trestního odvolacího soudu o příčinné souvislosti osvobozující části rozsudku, kterouž procesní soud není vázán.

Čís. 12178.

Manželka, domáhající se zatímni výživy podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, musí osvědčiti, že má nárok, by jí manžel poskytoval výživné v penězích mimo domácnost.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1932, R I 990/32.)

Manželka zažalovala manžela o placení výživného měsíčních 500 Kč a zároveň navrhla proti němu povolení prozatímního opatření k zajištění nároku na výživné měsíčních 500 Kč. Soud první stolice prozatímní opatření povolil. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, kdo se domáhá, by soud stanovil nárok na výživu, výchovu nebo zaopatření nebo plnění z něho jdoucí, může navrhnouti proti zavázanému k zajištění dávek, splatných v jednom roce, zatímne opatření podle § 379 a násl. exekučního řádu, aniž je mu třeba prokázati listinou pohledávku a osvědčiti, že by se jinak dobytí dávek zmařilo nebo značně ztížilo. Takovéto prozatímní opatření navrhuje žalobkyně, domáhajíc se žalobou proti svému manželovi placení výživného 500 Kč měsíčně. Podle § 91 obč. zák. má manželka nárok na slušnou výživu podle jmění manželova, ovšem zásadně ve společné domácnosti a jen na naturální výživu, pokud je to možné. Osvědčila-li manželka, že je ohrožena, má nárok, by jí manžel platil výživné (§ 382